

МАЛКОТО ЛИСИЧЕ

Нощта бѣше ясна и студена. Чакъ звездитѣ треперѣха отъ студъ.

На една открита полянка въ планината лисица и нейното малко лисиче чакаха да заспи всичко въ село, за да слѣзатъ, да навестятъ своитѣ познайници кокошкитѣ. Малкото лисиче скачаше нагоре-надолу, за да се постопли, а майка му, сгушена до единъ храстъ, треперѣше и си мислѣше, колко тежъкъ е станалъ животътъ. Хората ставатъ отъ день на день по-хитри, мжно можешъ да се доберешъ вече до курницитѣ имъ и, ако следъ дълго гладуване най-после намѣришъ нѣкое пиленце, току-така нѣма да ти го дадатъ. Ще искатъ съ кожата си да го платишъ.

Както си мислѣше така, домжнѣ ѝ и една сълза се търкулна отъ очитѣ ѝ. Тя вдигна лапа, за да я обърши, и въ това време малкото лисиче дотърча при нея.

— Какво правишъ, мамо?

— Седя си, миличко. Чакамъ да се стъмни добре, за да поемемъ надолу.